

Stampvol
spannende verhalen
voor het goede doel

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Inhoud

Bavo Dhooge
Ombrengen en inbrengen 9

Judith Visser
Bloedende bruiden 21

Tupla Mourits
Het is hier heerlijk stil 35

Willem Asman
Brief van een onbekende soldaat 41

Daniëlle Hermans
Sekreet 46

Marion Pauw
Bruiloft op Ameland 53

Tomas Ross
De vrouw die een ander was 62

Ed van Eeden
Die vieze beesten (Elke dag een moord) 75

Marianne en Theo Hoogstraaten
Clean spot 78

Milou van der Will
Herman 86

Alex van Galen
De laatste keer 98

Siska Mulder
En dan wordt het stil 112

Ed van Eeden
Leven in een flat (Elke dag een moord) 122

Simon de Waal
Het woord van een moordenaar 125

Suzanne Vermeer
Een vluchtig gebaar 141

Anita Terpstra
Een onbewaakt ogenblik 153

Jef Geeraerts
Target 10 160

Nicolet Steemers
De afspraak 179

Ed van Eeden
Gewoon even gezellig biljarten (Elke dag een moord) 186

Felix Thijssen
Eenzelfde soort minnaar 189

Dankbetuiging 210

De auteurs 211

Verantwoording 218

Ombrengen en inbrengen

Bavo Dhooge

Er bestaan vele manieren om de sprong van het oude naar het nieuwe jaar te maken. Sommige koppels huren een hut in de Ardennen en gooien daar hun oude nieuwe voornemens in het haardvuur. Anderen nemen het vliegtuig naar de Antillen om te ontsnappen aan de sleur van het jaarlijks sterven *en mineur*. Martin en zijn vrouw hadden voor hun twintigste huwelijksverjaardag gekozen voor een speciale formule. Ze hadden een chalet geboekt in Tirol, maar vijf uur voor middernacht viel hun wagen stil, midden op een stuk niemandsland.

Dat was niet in het pakket inbegrepen, maar het opende wel een paar onverwachte perspectieven, vooral omdat Martin al twee jaar met het plan rondliep zijn vrouw te vermoorden.

Het was donker en ze waren al een heel stuk voorbij de bewoonde wereld. Het zat eraan te komen, had zijn vrouw hem verzekerd.

‘Waarom heb je ook maar voor vijf euro bijgetankt,’ verweet zijn vrouw hem.

‘Ik wilde die andere vijf houden voor een noodgeval.’

‘Wat denk je dat dit dan is?’

Martin zweeg.

‘Waarom heeft een mens trouwens maar tien euro op zak?’

‘Je weet dat ik cash geld haat.’

‘Ja, maar dat wil niet zeggen dat ik het snap.’

Natuurlijk niet. Hoe kon ze ook snappen dat Martin liever geen cash geld op zak had, ook al had hij het haar al honderd keer uitgelegd. Cash geld vloog de deur uit. Een creditcard of overschrijving was officieel en viel in te brengen.

‘We zitten met een lege tank, hè?’

Ze had gelijk. Ze vonden de weg niet en de brandstof was op.

‘Maak je geen zorgen. We vinden wel iets en als we straks bij de haard zitten met een cognac in de hand, zullen we erom kunnen lachen.’

Wist zij veel dat Martin zichzelf alleen bij de haard zag zitten, lachend van bevrijding en opluchting nadat hij haar in een ravijn had gegooid. Het liefst van al had hij haar gewoon een duwtje in de rug gegeven, waarna ze in het grote Niets opging, opgeslorpt in de mist als het ware. Wat ook kon, was een ordinaire plets tegen een boom of rots, maar dan zat hij met de kosten van de wagen en het transport van het lijk.

En kosten waren hier wel de kern van de zaak en ook de drive van dit hele opmerkelijke verhaal. Martin was immers zijn hele leven boekhouder; het was zijn job om te besparen en rekening te houden met de kosten. Hij was het soort boekhouder dat zijn klanten aanspoorde om zo veel mogelijk kosten te maken, die ze dan konden inbrengen waardoor hun belastbaar inkomen minder belast werd. Zijn beroep en zijn levenswijze hadden zich op natuurlijke wijze met elkaar vermengd. Martin was een man die dacht in cijfers.

Het zou geen leugen geweest zijn om hem een kleine, gierige opdonder te noemen, maar feit was dat zijn situatie sinds enkele jaren was verslechterd. Om te beginnen: als hij zijn vrouw naar de Andere Kant zou helpen, was hij op zichzelf aangewezen en kon hij dus elke cent gebruiken. Bovendien was Martin al een halfjaar zo goed als werkloos. Hij stond nog steeds ingeschreven als zelfstandig boekhouder, maar zoals de zaken nu liepen, konden ze hem binnenkort *afschrijven*. Letterlijk en figuurlijk.

Daar zat Martin zo aan te denken terwijl hij uit de wagen

stapte en door de dichte mist tuurde. Er was niets te zien.

‘Waar zijn we ergens?’ vroeg zijn vrouw met haar hoofd uit het raampje. Als hij snel genoeg was, kon hij haar nu een genadeslag in de nek geven. Martin keek voor zich uit.

‘Geen idee.’

‘Wat moeten we doen?’

‘Rustig blijven,’ zei Martin. ‘Er zal wel iemand langskomen.’

Martin keek naar zijn mobieltje waarmee hij de hulpdiensten kon bellen. Elk telefoontje kon hij inbrengen. Zeker nu hij ook deze hele trip had ingebracht als zakenreis. Officieel was hij met een zakenpartner in conclaaf om zich te bezinnen over hun bedrijf. Officieus was zijn vrouw de zakenpartner en was het bedrijf in kwestie zijn huwelijk, dat in een diepe crisis zat en het faillissement aanvroeg. Maar Martin dacht hierbij niet aan het woord alimentatie, hij dacht aan het begrip eliminatie. Hij dacht terug aan de eerste keer dat hij zijn mobieltje had gebruikt en het telefoontje niet had kunnen inbrengen. Dat was dan ook om een huurmoordenaar te contacteren.

De gedachte om zijn eigen vrouw om zeep te helpen was niet zomaar in hem opgekomen. Het leefde al een tijd in hem. Het *woonde* in hem. Het was een idee dat steeds maar bleef terugkomen en hem niet meer losliet, zoals de wens om ooit een oude Ford Taunus te kopen (tweeduizend euro, aftrekbaar als bedrijfswagen en toch slechts vijftig euro verzekeringen per jaar) of een boek te schrijven. Het kwam in perioden opzetten en aanwaaien, onverwacht en onbesuisd, als een zwoele laatzomerwind midden in de herfst. Maar Martin was een leek op het gebied van moorden. Hij was een boekhouder en het enige wat hij dus kon doen was, via een oude klant, een huurmoordenaar contacteren. Toen de twee mannen in een pub tegenover elkaar zaten, piste Martin bijna in zijn broek. Hij had nog nooit oog in oog gezeten met een man die een ander levend wezen had gedood. Martin was het soort man dat zelfs de luizen in zijn haar spaarde. Na de kennismaking en de koetjes en de kalfjes, probeerde Martin na een

kwartier het gesprek op het juiste spoor te zetten.

‘Ik veronderstel dat we allebei weten waarom we hier hebben afgesproken?’

‘Je wilt je wijf kwijt.’

Martin nipte van zijn glas melk en slikte. De melk bleef als slijm in zijn keel hangen en even kreeg hij geen lucht meer.

‘Dat is één manier om het te omschrijven.’

‘Bestaat er een andere manier?’

‘Ik zou eerst nog wat inlichtingen willen,’ zei Martin resoluut.

Het woord ‘inlichtingen’ deed hem denken aan de tijd toen hij en zijn vrouw een huis wilden kopen. Is het mogelijk om het huis eens te bezichtigen? Wat is de grondoppervlakte van de woonkamer? Hoeveel slaapkamers zijn er? Groot of klein beschrijf? Zijn vrouw had het nooit gesnapt. Ze had nooit begrepen dat ze tijdens haar uren shoppen in de stad zo veel mogelijk ticketjes en briefjes in de restaurants moest gaan pikken. Het was nooit echt tot haar doorgedrongen dat hij één slaapkamer, een derde van de woonkamer en zelfs het toilet kon inbrengen als werkruimte. Voor haar was dat niet meer dan gesjoemel van een kleine wijsneus. Voor Martin was het overleven en hoe kon hij nu blijven overleven met iemand die hem dagelijks uitdaagde en weigerde te helpen? In zekere zin was ze hem zachtjes aan het uitzuigen. Zij was het eigenlijk die hém aan het vermoorden was. Dat hij haar dus wilde laten vermoorden, was niet meer dan zelfverdediging.

‘Welke manier had u voor ogen?’ polste Martin.

De huurmoordenaar bracht een pakket ter sprake, al leek het Martin dat hij voor een deel improviseerde. Het kwam erop neer dat er verschillende manieren bestonden. Het kon snel en pijnlijk, traag en pijnloos, traag en pijnlijk, snel en pijnloos, kortom, de variaties waren bijna even talrijk en oneindig als een combinatie van lottonummers. Al die tijd luisterde Martin maar met een half oor. Zijn gedachten zaten elders. Terwijl zijn huurmoordenaar het had over de wapens, kon hij vreemd genoeg maar aan één zaak denken. De kosten. Hoeveel zou zoiets kosten? Hoeveel

zou het kosten om zijn vrouw uit de weg te ruimen? Hij had er nog nooit over nagedacht. Tweeduizend? Drieduizend? Tien-duizend?

‘Dan is er nog enkel de prijs,’ bracht de *partner in crime* de netelige vraag zelf ter sprake.

‘Ja,’ zei Martin en hij ging enthousiast op zijn stoel schuiven.

‘Mijn prijs is achtduizend. Dat is een vaste prijs.’

Martin knikte en nipte. De melk bleef weer steken.

‘Hm. Achtduizend.’

Hij nam het in overweging. Maar er staken allerlei vragen op. Achtduizend euro. Daar kon hij vier Taunussen mee kopen. Daar kon hij een halfjaar mee naar Nice gaan. Toegegeven: achtduizend was niet zo gek veel om een mens van het leven te beroven, maar het was ook niet niks. Blijkbaar was het in alle sectoren van de handelsmarkt crisis en sloegen niet alleen de brandstof en koffieprijsen op. Martin voelde zich in de hoek gedrumd.

‘Mag ik hier eens over nadenken?’ vroeg hij.

‘Jazeker, maar niet te lang. Ik heb ook nog andere zaken.’

‘Natuurlijk, natuurlijk. Achtduizend dus.’

‘Achtduizend.’

De onvermijdelijke vraag stak de kop op. Martin wilde ze uit zijn systeem weren, maar hij wist dat hij te zwak was. Bovendien was het zijn job om de vraag te stellen.

‘Die achtduizend, kan ik die inbrengen?’

De huurmoordenaar leek het niet te begrijpen.

‘Hoe bedoelt u? Inbrengen?’

‘Kan ik die achtduizend overschrijven op een rekening?’

De man tegenover hem was niet te vermurwen.

‘Liever niet,’ zei de huurmoordenaar. ‘Ik heb het niet zo op overschrijvingen.’

‘Ik begrijp het,’ zei Martin. ‘Het is alleen maar zo dat als ik achtduizend overschrijf, ik dat bedrag kan inbrengen.’

Hij wachtte op een reactie. Die kwam er niet. Of toch:

‘Luister, maat. Als jij ooit achtduizend op mijn rekening over-

schrijft, zal ik ze gebruiken om jou van kant te maken in plaats van je vrouw.'

'Hm.'

Het melkglas kwam er weer aan te pas. Martin, hij nipte en staarde naar het witte vocht. Neen, onderhandelen was nooit echt zijn sterkste kant geweest. Daarom was hij ook boekhouder geworden. Maar achtduizend! De eerste regel in het vak boekhouden was: als zelfstandige moet je alles boven de duizend inbrengen. Anders kun je net zo goed het raam openzetten en dat geld naar buiten gooien. De fiscus was je grootste vijand.

'Daar valt dus echt niet over te praten?' probeerde hij het nog een keer.

'Ik vrees van niet.'

'Ook niet als we het inbrengen onder onkosten?'

'Welke onkosten?'

Ja, dat was een moeilijke. Maar Martin zou er wel raad mee weten. Er leek geen ontkomen aan. Hij kon niet anders dan zich op de zwarte markt begeven. Hij, de Elliott Ness van de boekhouders, die zwart geld haatte uit de grond van zijn hart, moest nu wel zijn handen vuilmaken. Oké, Martin was een sjoemelaar en beschouwde zijn trucjes met de btw als een sport, maar zwart geld was geen sport meer. Dat was bijna even zwart als maffia of politiek. Het bedroefde hem dan ook zeer dat... Plots kreeg hij een idee.

'Wacht eens even,' zei hij.

Hij maakte een vlugge berekening in zijn hoofd.

'Ik breng jaarlijks een forfaitair bedrag aan kosten in,' lichtte hij plots aan de huurmoordenaar toe.

'Huh.'

'Dat betekent dus dat de kosten, zolang ze onder een bepaald maximumbedrag blijven, niet nader gespecificeerd hoeven te worden. Ik kan gaan tot vijfduizend. Als ik dus pakweg vijfduizend van jouw achtduizend inbreng, dan kan ik dat catalogiseren onder diverse kosten binnen mijn forfaitair bedrag. Normaal gezien zijn dat huisvestingskosten (want ik werk thuis), elektrici-

teit, wagen, brandstof, papierwaren, verzekeringen. Ik zal in dat deel dan wel wat moeten snoeien, maar met het verschil tussen de vijfduizend en het normale forfaitaire bedrag van die diverse kosten, kan ik dus toch nog een groot deel inbrengen. Begrijp je?’

De huurmoordenaar begreep het. Hij stond op en ging weg.

Terwijl ze in stilte in de wagen op hulp zaten te wachten, keek Martin naar zijn vrouw. Ze zag er nog steeds heel mooi en lekker uit, maar juist dat stuitte hem tegen de borst. Het was een wijf dat geld kostte, laten we eerlijk zijn. Kleren, schoenen, sauna’s, reizen, kapper: Martin ging ervoor werken en de enige troost was dat hij al haar uitgaven inbracht. In die zin holde hij hopeloos achterop, bijna letterlijk achter haar de winkelstraat op, haar toeroepend dat ze hem haar aankoopbewijs of ticket moest overhandigen. Aangezien hij zijn vrouw als secretaresse had ingeschreven die geregeld zijn klanten moest ontvangen, kon hij tot en met haar wekelijks bezoek aan de kapper alles inbrengen. Ze werd er weliswaar mooier en aantrekkelijker van en ze kreeg ook steeds meer aandacht van andere mannen. Maar dat hield Martin niet bezig. Neen, wat hem vooral bezighield, was dat ze hem geld kostte.

‘Hoe lang gaat dat hier nog duren?’ vroeg ze plots.

‘Hoe kan ik dat nu weten?’

Hij keek haar hulpeloos aan. Toen stapte hij uit en keek over de rand van de weg. Beneden, op de helling, lag een oude schuur. Hij kon de wagen ervan afduwen, of goedkoper nog: hij kon haar eerst bewusteloos meppen, haar dan uit de wagen slepen en vervolgens beneden dumpen. De slag op het dak van de schuur zou fataal zijn. Het kostenplaatje was echter niet te onderschatten, dacht Martin.

Ten eerste waren er de kosten van het transport van het lijk. Het was niet haalbaar om haar te laten verdwijnen in de sneeuw of in de bossen zodat ze nooit meer werd teruggevonden. Neen, dat moest Martin maar eens uit zijn hoofd zetten. Ze zou worden teruggevonden en hij zou er dus voor moeten opdraaien.

Hoeveel kostte dat, zo'n transport terug naar huis? Per trein, per vliegtuig kon dat al gauw oplopen tot een paar honderd euro, weliswaar voor een groot deel in te brengen als prospectiereis? Ten tweede was er de schade aan de schuur, die zeker ook voor zijn rekening zou zijn. Hoeveel hoorde je niet over slachtoffers of nabestaanden van een verkeersongeluk die zelfs na de dood nog de reparatie van een verkeerslicht mochten betalen?

'Wat zit je daar zo suf voor je uit te staren?' vroeg zijn vrouw.
'Niets.'

Neen, de schade zou enorm zijn, om nog maar te zwijgen over de kleine, onvoorziene kosten. Als ze haar zouden terugvinden, zouden er veel telefoontjes moeten worden gepleegd, naar familie, naar ziekenhuizen. Allemaal eenheden op zijn rekening, en iedereen wist gewoon dat bellen naar of vanuit het buitenland dubbel zo duur was. Neen, hij liet het idee voorlopig rusten. In plaats daarvan staaarde hij naar haar nieuwe paar schoenen dat hem 87,50 euro had gekost.

Hij herinnerde zich nog goed het moment dat ze uit de schoenenwinkel kwamen, zijn vrouw hem vroeg wat hij van de schoenen vond en hij zich afvroeg hoeveel het hem zou kosten om de daad zelf te verrichten. Elke zelfstandige zal je met zekerheid op het hart drukken dat eigen inbreng beter is dan uitbestedingen. Wat huurmoordenaars voor achtduizend ballen deden, kon hij voor de helft doen. Of minder. Want die mannen rekenden natuurlijk een percentage. Ze rekenden hun beroepseer, hun ervaring, hun leerschool en hun discretie. Als Martin zelf zijn vrouw zou wurgen, vergiftigen of in stukken snijden had hij weinig rekening te houden met discretie. Terwijl ze in de wagen van de schoenenwinkel naar huis reden en hij het ticketje van zijn vrouw afsnoepte om het in zijn portefeuille te wikkelen, dacht hij er verder over na.

De goedkoopste oplossing was ongetwijfeld wurging. Dat stond als een paal boven water. Het enige wat je nodig had was een kussen en als zelfs dat te veel was, gewoon je eigen hand-

palm. Martin had genoeg tijd gehad om informatie in te winnen over vuurwapens, messen of pillen. De prijzen van wapens swingden vaak de pan uit (meer dan vierhonderd voor een tweedehands Python of minstens driehonderd voor een fatsoenlijk jagersmes). Ook al kon je die tegenwoordig als moordenaar of crimineel inbrengen.

Martin dacht terug aan een artikel dat hij begin dit jaar onder ogen had gekregen. Een 46-jarige man uit Roermond had een vergoeding van tweeduizend euro gekregen voor de aanschaf van het pistool dat hij had gebruikt tijdens een bankoverval. De overvaller moest de buit van zesduizend euro terugbetalen, maar de kosten voor de aanschaf van het gebruikte wapen werden hiervan afgetrokken. Een opportuniteit? Misschien. Zoiets heet dan ‘declareren van gemaakte kosten bij een misdrijf’.

Belangrijker was dat wapens een hele administratieve rompslomp met zich meebrachten. Als er wapens bij betrokken waren, zouden die vroeg of laat worden teruggevonden en als er wapens werden teruggevonden, kwam er een zaak van en zaken kosten nu eenmaal geld. Martin had geen zin om honderden euro's zomaar in de schoot van advocaten en rechters te gooien.

Toen hij dus op een avond thuiskwam had hij een besluit genomen. Diezelfde avond zou hij zijn vrouw vermoorden, voor het nietige bedrag van achttien euro, namelijk een doorsnee kussen van Ikea. De bijkomende kosten van de ambulance, de begrafenisondernemer en de uitvaartplechtigheid moest hij er dan maar bijnemen, dacht hij eerst. Tot hij die cijfers van dichtbij onder ogen nam. Wat een doordeweekse pastoor al niet durfde te vragen voor een ordinaire begrafenis! En wat gezegd over het loon van een begrafenisondernemer, die – laten we een kat een klerekat noemen – niets meer doet dan vier houten planken tegen elkaar timmeren! Het basismodel van een doodskist bedroeg 225 euro, evenwel zonder inscriptie en kruis. Het was zelfs niet duidelijk of dat inclusief handvatten was. Desnoods zou hij die kist in zijn eentje op zijn rug naar het altaar dragen, als hij daar iets mee kon uitsparen. Het was pas bij de gedachte

aan de grafzerk dat de stoppen doorsloegen en Martin, totaal van slag, die avond in de zetel ging zitten. Verslagen.

Zijn vrouw vroeg: ‘Wat heb jij nu al de hele dag? Zijn het mijn schoenen?’

Nee, het waren niet de schoenen. Het was het feit dat een stenen grafzerk (en niet eens een marmeren gedenkplaat) al minstens vijfhonderd euro kostte. En hoe zou Martin dit hele zootje kunnen inbrengen? Ja, er vielen vele dingen in te brengen bij de belastingen, maar de dood viel vooralsnog niet in te brengen.

Het was op dat moment dat Martin afzag van zijn plan om zijn vrouw een quasinatuurlijke dood te laten sterven. Het moordproces was goedkoop, maar de nasleep zou hem te veel kosten. Meteen schakelde hij over op plan B, terwijl hij de zapper nam en de televisie aanstak.

De boekhouder in hem herhaalde hetzelfde lesje dat hij elke dag tegen zijn eigen klanten had herhaald. Het was een boutade, maar het werkte. Een mens betaalt op alles btw. Ga je naar het toilet, dan ben je al bezig af te dokken aan de overheid. Je steekt het licht aan en betaalt btw. Je neemt een paar velletjes toiletpapier en betaalt btw. Je spoelt je stront door en je betaalt btw. Het zou gewoon ondenkbaar en ondenkbaar stom geweest zijn om je vrouw te vermoorden en niets te kunnen aftrekken.

Plan B was om haar te laten *verdwijnen*. Groot voordeel was dat hij het après-leven na haar dood niet moest vergoeden. Geen kist, geen begrafenis. Het ergste wat er kon gebeuren was dat hij een paar centen moest neerleggen om een opsporingsbericht te laten drukken. Maar hoe? Wat was de goedkoopste manier om haar te elimineren? En wat kon hij ervoor in de plaats terugkrijgen?

‘Je maakt me bang, Martin,’ zei zijn vrouw plots toen hij al tien minuten niets meer had gezegd en zijn rekenmachientje uit zijn binnenzak had getoverd om erop los te speculeren. Een snelle berekening leerde hem de waarheid. Iedereen was het erover eens dat een leven alleen veel goedkoper was dan een leven met zijn

tweeën. Zonder haar kon hij zijn huis verkopen en zijn intrek nemen in een flat. Zonder haar hoefde hij niet op restaurant te gaan en kon hij wel drie keer per week erwten uit blik eten (maar wel de restaurantbriefjes van de lege tafeltjes gaan plukken). En zonder haar had hij geen nieuwe sokken of boxershorts nodig, aangezien er toch niemand zou zijn die zich daaraan stoorde. Hoeveel tijd en moeite zou het hem kosten om er nu, op dit eigenste moment, een einde aan te maken? In een halve minuut kon hij haar uit zijn leven bannen, die nooit aflatende geldmachine, die hem zoveel kostte. Al die uitgaven, kleren, restaurants, al dat gigantische verbruik zou ten einde komen en...

Maar toen kwam de donderslag bij klare hemel. Martin zag het licht en het verlamde hem bijna. Als aan al die uitgaven een eind zou komen, welke kosten zou hij dan nog kunnen maken? Welke inkomsten zou hij dan nog kunnen trekken? Het lag al die tijd zo voor de hand, maar hij had het nooit onder ogen gezien. Hij had zijn vrouw nodig om kosten te maken! Zij maakte het geld op, maar zij bracht ook onrechtstreeks het geld binnen om zijn erbarmelijke financiële toestand in evenwicht te houden.

‘Ongelooflijk,’ mompelde hij in zichzelf.

‘Wat is er ongelooflijk?’

‘Ik heb je nodig, schat.’

‘Wat zit je te bazelen? Ik heb een bad nodig en wel snel.’

Ze bleven nog tien minuten in stilte zitten. Martin voelde tranen over zijn wangen vallen. Hij wist niet hoe hij zich hoorde te voelen. Hij kon niet leven zonder zijn vrouw. Hij kon niet in leven blijven zonder de kosten van zijn vrouw. Toen kwam er alsnog een wagen voorbij die aanbood om bij het eerstvolgende tankstation te stoppen. Martins vrouw sprong erin en vroeg de bestuurder haar eerst bij de chalet af te zetten. Martin liet het allemaal maar over zich gaan. Ze vertrokken en het werd weer donker. Toen Martin weer wat tot rust was gekomen, merkte hij dat zijn lichten nog brandden. Hij haalde zijn sleutel uit het contact om de lichten en de accu te sparen, want een accu kon je wel inbrengen, maar kostte toch nog veel geld. Hij leunde

achterover, maar een moment later werd de wagen (een tweedehands Toyota, amper drieduizend euro, en met genoeg potentieel om nog honderdduizend kilometers mee te gaan) met een smak over de rand van de weg aangereden. Martin zag een kort leven vol cijfers aan zich voorbijflitsen en maakte nog een laatste berekening. Hij had één troost en grijnsde nog net bij de gedachte dat zijn vrouw de kosten of de btw van zijn eigen doodskist en begrafenis in geen duizend jaar zou kunnen inbrengen.